

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาของนักเรียนที่เข้าร่วมและไม่ได้เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษาสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอผลงานการวิจัยดังนี้

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนที่เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาของนักเรียนที่เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา และนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.2 สมมติฐานการวิจัย

1.2.1 นักเรียนที่ได้เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษามีคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการทดลอง

1.2.2 นักเรียนที่ได้เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษามีคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.3 กลุ่มเป้าหมาย

คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเทศบาล วัดกลาง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น และคัดเลือกจากผู้ที่มีความสนใจ มีจิตอาสาและมีความสมัครใจ ยินดีที่จะเข้าร่วมรับการพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา จำนวน 80 แล้วคัดเลือกให้เหลือ 30 คน สุ่มกลุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน

1.4 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.4.1 ตัวแปรต้น คือ โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.4.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการให้คำปรึกษาในด้าน

1.4.2.1 ความรู้ในการให้คำปรึกษา

1.4.2.2 ทักษะในการให้คำปรึกษา

1.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 แบบวัดความรู้ในการให้คำปรึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของการให้คำปรึกษา ประกอบด้วย ความหมายและความสำคัญในการให้คำปรึกษา หลักการในการให้คำปรึกษา ทักษะในการให้คำปรึกษา กระบวนการและขั้นตอนในการให้คำปรึกษา คุณสมบัติและจรรยาบรรณในการให้คำปรึกษา ลักษณะเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ การตรวจให้คะแนน คิดจากคำตอบที่ถูกต้อง คิดเป็นข้อละ 1 คะแนน คะแนนต่ำสุดคือ 0 คะแนน คะแนนสูงสุดคือ 30 คะแนน และรวมคะแนนทั้งหมด 30 คะแนน

1.5.2 แบบประเมินทักษะในการให้คำปรึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนามาจาก ภัตราพร กินจะโปะ (2547) เพื่อวัดความสามารถในการให้คำปรึกษา ในทักษะที่จำเป็นพื้นฐาน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการถาม ทักษะการฟัง ทักษะการทวนความ ทักษะการให้กำลังใจ และทักษะการชี้ผลที่ตามมา ลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Likert) มีรายการตรวจสอบแบ่งเป็น 5 ระดับ ประกอบด้วย ข้อคำถามที่แสดงถึงทักษะการให้คำปรึกษาทั้งหมด 25 ข้อ โดยให้นักเรียนประเมินระดับความสามารถของตนเอง

1.5.3 โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากหลักสูตรพัฒนาความเข้มแข็งระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน 4 ภูมิภาค คู่มือการจัดการ

อบรมเยาวชนแนะแนว (2550) ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษากระทรวงศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับความรู้ และทักษะการให้คำปรึกษา กิจกรรมการฝึกอบรม จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา จำนวน 16 โปรแกรม ๆ ละประมาณ 45-50 นาที ในแต่ละกิจกรรมจะมีกิจกรรม 3 ขั้นตอนคือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ ขั้นสรุป พร้อมทั้งประเมินผลกิจกรรม ซึ่งการจัดกิจกรรมจะใช้เทคนิคการอภิปรายกลุ่มกลุ่มย่อย กรณีศึกษา การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การจำลองสถานการณ์ตามแนวทางของ ลัททวิช สรวิวัฒน์ (2552)

1.6 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บเป็นขั้นตอนดังนี้

1.6.1 ขั้นเตรียมการ

1.6.1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาลวัดกลาง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัยและการใช้สถานที่ในการดำเนินการวิจัย

1.6.1.2 ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตถึงผู้ปกครองนักเรียน เพื่อเข้าร่วมอบรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.6.1.3 ผู้วิจัยเตรียมอุปกรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.6.2 ขั้นดำเนินการทดลอง

1.6.2.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้ในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษาและแบบประเมินทักษะในการให้คำปรึกษาไปทำการวัดและประเมินกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง (Pre-test)

1.6.2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้ พัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา โดยกลุ่มทดลองจะได้รับพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา จำนวน 16 โปรแกรม ๆ ละประมาณ 45-50 นาที ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 และกลุ่มควบคุมมีการเรียนตามปกติโดยไม่มีกรร่วม โปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

1.6.2.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้ในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษาไปทำการวัดทันทีหลังเสร็จการอบรมกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.6.2.4 เมื่อสิ้นสุดการฝึกทักษะการให้คำปรึกษาผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะในการให้คำปรึกษาไปทำการประเมินกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.7.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนความรู้ในการให้คำปรึกษา ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.7.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนในการให้คำปรึกษา ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.7.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้ในการให้คำปรึกษา ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองด้วย The Wilcoxon Signed – Rank Test

1.7.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะในการให้คำปรึกษา ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง ด้วย The Wilcoxon Signed – Rank Test

1.7.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้ในการให้คำปรึกษา หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วย The Mann – Whitney U Test

1.7.6 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะในการให้คำปรึกษา หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วย The Mann – Whitney U Test

1.8 สรุปผลการทดลอง

1.8.1 นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา มีคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนการทดลอง

1.8.2 นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษามีคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

2.1 ควรมีการนำเอาโปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษาไปปรับใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ได้ เช่น กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประถมศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษา เป็นต้น

2.2 เป็นกิจกรรมที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์จริง จากการเข้าร่วมกิจกรรม และยังสามารถใช้กิจกรรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ผู้ที่เกี่ยวข้องควร

ส่งเสริมให้นำโปรแกรมพัฒนาความสามารถในการให้คำปรึกษาของเพื่อนที่ปรึกษา มาใช้ในสถานศึกษา

2.3 ควรมีการติดตามผลระยะยาวภายหลังการฝึกอบรมถึงความคงทน (Retention) ว่าเพื่อนที่ปรึกษาที่ได้รับการอบรมในการให้คำปรึกษามีความรู้และทักษะในการให้คำปรึกษาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ภายหลังจากอบรมไปแล้ว 3 เดือน หรือ 6 เดือน

